

ВАСИЛЕНА И ГОСПОДАРЪТЪ

Щомъ Захария влѣзе у Галункини, още при вратата той се спрѣ да си поотдѣхне, каточе бѣше се спасилъ отъ нѣщо. И тозчасъ лицето му свѣтна и стана таквозъ, каквото си бѣше: весело, безгрижно. Вънъ той трѣбваше да се преструва, да върви като боленъ, да не се засмѣе, да е замисленъ: Севастица, жена му, можеше да погледне отъ прозореца и да разбере, че докато тя е болна и лежи въ кѣщи, той се радва, защото е останалъ свободенъ.

Галунка посрещна Захария отъ другата стая. Но той не забеляза неспокойния погледъ, съ който тя го погледна най-напредъ, мина и седна до прозореца.

— Каква хладинка... Хубаво е тукъ у васъ, — каза Захария. — У васъ като дода, добре ми е. Има съ кого да размѣнишъ дума. А то — смѣтки, смѣтки — да ти омръзне. Василена нѣма ли я? Де е Василена?

Галунка каза нѣщо неясно, но Захария не попита пакъ, а продължи:

— Донесъ ми, Галунке, шишенцето съ ракията. Севастица ми се сърди, като ме види да пия. Тукъ, на хладинка, искамъ да пия една